

บทนำ

“เอางี้ล่ะ ฉันทามพวกแกจริงๆ เลย พวกแกว่าคุณเหนือ จะเลิกหลอกก็ไม่ง”

“จริง ไม่รู้ชาติที่แล้วทำบุญด้วยอะไร นี่ถ้ารู้ว่ามีเจ้านายหล่อขนาดนี้ฉันตั้งใจทำงานถวายหัวนานแล้ว”

“ฟังเพื่อนนะसानะ ต่อให้แกทำงานจนหัวหลุด คุณเขาก็ไม่มาสนใจแกหรอก เนอะเรนเนอะ”

เสียงหัวเราะคิกคักของคนกลุ่มหนึ่งดังมาจากซอกทางเดินที่เป็นมุมอับ เบรกสั้นๆ ของการประชุมอันเคร่งเครียดหนีไม่พ้นการออกมาผ่อนคลายสมองด้วยการเมาท์มอยหยอหยงสังข์ เรื่องเด็ดเรื่องฮอตที่ไม่เกี่ยวกับงานล้วนถูกหยิบมาพูดคุยน้าไหลไฟดับในจังหวะนี้ โดยเฉพาะหัวข้อที่ใครๆ ต่างก็พูดถึงอย่างเช่น ‘ท่านรอง’ คนใหม่ที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งได้ไม่นาน

แต่ในขณะที่คนกลุ่มหนึ่งกำลังพูดคุยนุกสนาน ชายหนุ่มร่างสูงส่งกลับต้องชะงักเมื่อได้ยินชื่อตัวเองในบทสนทนาเข้า

‘นภัสกรณีย์’ หรือท่านรองที่กำลังถูกพูดถึงหยุดฝีเท้า ไม่คิดมาก่อนว่าระหว่างซอกทางเดินเล็กๆ ของตึกจะมีพนักงานกำลังจับกลุ่มนินทา แถมหัวข้อสนทนายังพูดถึงเขาในระยะประชิดอีกต่างหาก

คิวเข้มของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันน้อยๆ ไม่เข้าใจเหมือนกัน ว่าทำไมต้องหยุดยืนอยู่กับที่เพื่อฟังคำพูดเหล่านั้น บางทีอาจเพราะเขาอยากได้ยินฟีดแบ็กเกี่ยวกับตัวเองละมั้ง ท่านรองหนุ่มยิ้มช้า ก่อนจะตั้งใจฟังบทสนทนาของคนกลุ่มนั้นต่อ

บทสนทนาเกี่ยวกับท่านรองคนใหม่ถูกเว้นวรรคไปครู่สั้นๆ ก่อนไม่นานจะมีเสียงกังวานใสของหญิงสาวอีกคนดังแทรกขึ้นมา ถ้าให้นับดูคร่าวๆ เขาคิดว่ามีทั้งหมดสามคน

สา เรน และอีกหนึ่งคนที่น่าจะตามหาไม่ยาก

นักสภานิติเคราะห์สถานการณืเสียบๆ บางครั้งยังหลุดยิ้มเมื่อได้ยินถ้อยคำเยินยอเกินจริงเกี่ยวกับตัวเอง ทว่าในจังหวะที่กำลังจะเดินจากไปเพราะคิดว่าไม่มีเรื่องน่าสนใจ เขากลับได้ยินเสียงจริงจังของหญิงสาวคนหนึ่งดังขึ้นเสียก่อน

“ปล่อยยให้เขาอยู่ในโลกของเขาเถอะ ถึงจะเพอร์เฟกต์แค่ไหนก็ไม่น่าเข้าใกล้อยู่ดี”

“คุณเห็นอนี่นะไม่น่าเข้าใกล้ ให้พูดใหม่อีกทีคำวิศร่า”

วิศร่า

ไม่น่าเข้าใกล้

คล้ายการคิดวิเคราะห์ของผู้บริหารหนุ่มจะจบลงที่สองกลุ่มคำนี้ ประโยคที่ทำเอาคิวเข้มขมวดแน่นเพราะความไม่เข้าใจ

นักสภานิติยอมรับว่าไม่ได้โกรธที่บังเอิญได้ยินคำนิทาในระยะประชิด แต่ถ้าบอกว่าไม่ใส่ใจเลยคงเป็นเรื่องโกหก เขาไม่เห็นด้วยกับการตัดสินคนอื่นจากการรู้จักเพียงผิวเผิน โดยเฉพาะคนที่ไม่เคยพูดคุยหรือศึกษานิสัยใจคอเขาเลยด้วยซ้ำ คำพูดเหล่านี้ทำให้เขารู้สึกไม่ดี ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด และมันแยตรงที่เขาไม่มีสิทธิ์แก้ตัวใดๆ เลย

ท่านรองหนุ่มเอนศีรษะฟังผนังอย่างครุ่นคิด ยกแขนกอดอกด้วยท่าทางมั่นอกมั่นใจ เดิมที่เขาไม่เคยคิดว่าตัวเองวิเศษวิโสกว่าคนอื่น

แต่คำว่า ‘ไม่น่าเข้าใจ’ เพิ่งเคยได้ยินกับหูเป็นครั้งแรก และยอมรับว่า
มันติดอยู่ในใจจนสะบัดอย่างไรก็ไม่หลุด

ชื่อ ‘วิศรา’ สีนะ

ท่านรองหนุ่มทวนชื่อที่เพิ่งได้ยินเมื่อครู่ในใจ

บางที...เขาคิดว่าตัวเองต้องทำความเข้าใจเรื่องนี้กับเธอเสียใหม่

แรกพบสบตา

“เหนือว้ายังไงนะ”

เสียงนุ่มนวลของ ‘ธาดา’ ถามย้ำ ชายสูงวัยกว่าหรือดวงตาคม เข้มมอกลานชายเพียงคนเดียวด้วยความสงสัย ริมฝีปากของเขาคล้าย จะยิ้มแต่กลับไม่ยิ้ม ทว่าคนที่พบเห็นอาจบอกได้ว่าอ่อนโยนกว่าปกติ อยู่มา

“อาไม่แน่ใจว่าฟังอะไรผิดหรือเปล่า”

คนเป็นอาพูดต่อ ในขณะที่ยังจับจ้องใบหน้าหล่อเหลาของคนที่ นั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม สองแขนของชายสูงวัยกว่าวางทับบนโต๊ะทำงาน ด้วยท่วงท่าสง่างาม แม้อายุจะล่วงเลยเข้าสู่วัยสี่สิบปลาย ทว่าท่าทาง ของธาดากลับยังภูมิฐานไม่ต่างจากอดีต ความน่าเกรงขามนี้บอกได้ ว่าเขาเหมาะสมกับตำแหน่งประธานของธีรธาดากรุปมากแค่ไหน

“อาธาดาฟังไม่ผิดหรอกครับ”

ส่วนคนเป็นหลานก็ตอบคำถามด้วยท่าทางสบายๆ เช่นกัน นกัศกรณี่ไม่ได้หลบเลี่ยงสายตาคับผิดคู้้นั้น เขายังตอบโต้ผู้เป็นอาตาม ความตั้งใจเดิม แม้จะรู้ว่าภายใต้รอยยิ้มอ่อนโยนใจดีนั้นมีความจริงจัง และเข้มงวดแฝงอยู่

“ผมอยากให้อาวิศราเข้าร่วมปีเอ็มเอ็มโพรเจกต์ที่ผมดูแลอยู่”

นักสภกรณยืนยันความต้องการอย่างหนักแน่น การไม่หลบตา
ตอนตอบคำถามทำให้เขาเห็นสีหน้าผู้เป็นอาเคร่งขรึมขึ้นเล็กน้อย แต่
เพียงไม่นานมันก็อันตรธานไป ใบหน้าที่เคยมีคนบอกว่าคุณคล้ายเขาเปลี่ยน
กลับมายิ้มอ่อนโยนดังเดิม

“แต่เท่าที่อาจทำได้ คุณเหมือนวิศวกรจะช่วยตรีภพดูแลโพรเจกต์นี้
ห่างๆ อยู่แล้วนะ อาเลยไม่เข้าใจที่เห็นี้อพุดเท่าไร”

เดิมทีบีเอ็มเอ็มโพรเจกต์แบ่งความรับผิดชอบออกเป็นหลายส่วน
โดยมีนักสภกรณซึ่งดำรงตำแหน่งรองประธานเป็นผู้ควบคุมดูแล ส่วน
ตรีภพ ในฐานะวิศวกรความปลอดภัยของบริษัท มีหน้าที่ดูแลตั้งแต่
การก่อสร้างไปจนถึงการติดตั้งเครื่องจักรในลำดับสุดท้าย อีกทั้งยังต้อง
ดูแลความปลอดภัยทั้งหมดระหว่างดำเนินการ แน่ใจว่าวิศวกรในฐานะ
ผู้ช่วยย่อมต้องรับผิดชอบโพรเจกต์ด้วยโดยปริยาย

ธาดาไม่ได้โกหกในเรื่องนี้ เท่าที่เขาจำได้วิศวกรช่วยหัวหน้าอย่าง
ตรีภพดูแลโพรเจกต์อยู่แล้ว การที่อยู่ๆ หลานชายเดินมาบอกให้ย้าย
เธอเข้าทีมเจ้าตัวจึงเป็นเรื่องน่าสงสัยมาก ยิ่งเห็นท่าทางแฉ่งแฉ่งจริงจัง
ยิ่งชวนให้สงสัยเข้าไปอีก

ตอนนี้ชายสูงวัยกว่าได้แต่หวังว่าจะไม่มีเรื่องยุ่งยากตามมา
แม้ในใจเขาจะค่อนข้างมั่นใจว่ามีบางอย่างเกิดขึ้นแล้วจริงๆ

BMM Project หรือ Best Manufacturing Management Project
เป็นโพรเจกต์ที่วิจัยและพัฒนาขึ้นเพื่อให้เกิดการจัดการการผลิตที่
ยอดเยี่ยม เป็นเลิศทั้งในด้านเครื่องจักร นวัตกรรมและทักษะของ
คนงาน กล่าวได้ว่าหากโพรเจกต์นี้สำเร็จจะเพิ่มความก้าวหน้าให้
ธีรธาดากรุ๊ปเป็นอย่างมาก

ธาดามั่นใจว่าหลานชายจะทำสำเร็จ สิ่งที่เขาต้องทำจึงเป็นการ
มองข้ามเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่อีกฝ่ายทำ อย่างเช่นตอนนี้ที่นักสภกรณกำลัง
ดึงคนจากทีมอื่นเข้าทีมตัวเองหน้าตาเฉย

“จริงอย่างที่อาชาดาพูดครับ วิศวกรช่วยตรีภพดูแลโพรเจกต์นี้อยู่ แต่เธอไม่ได้ทำเต็มตัว ผมคิดว่าเธอน่าจะทำงานเต็มทีกว่าถ้าอยู่ภายใต้การดูแลของผม”

“หมายถึงให้ย้ายวิศวกรมาเป็นลูกน้องเหนือแทนตรีภพอย่างนั้นหรือ”

“ก็ไม่เชิงหรอกครับ”

“ยังไง”

อาชาดาเลิกคิดสงสัย ยกแขนที่วางพาดโต๊ะทำงานมากอดคออย่างรอคอยคำตอบ รอยยิ้มบนมุมปากของคนสูงวัยกว่าเกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้ง กระทั่งตอนนี้เขายังอดคิดเกี่ยวกับคำตอบที่มีเงื่อนไขนี้ไม่ได้จริงๆ

“ผมอยากให้วิศวกรเข้ามาช่วยจัดการงานในส่วนที่ต้องติดต่อกับซัพพลายเออร์ทั้งหมด รวมถึงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับโพรเจกต์ด้วยครับ เห็นว่าเธอทำงานด้านนี้อยู่แล้ว น่าจะเข้าใจระบบดีกว่าการหาคนใหม่”

อาชาดายิ้มเมื่อได้ยินคำตอบ ความจริงเขาค่อนข้างเห็นด้วยกับที่หลานชายพูด วิศวกรเรียนจบมาในสายงานนี้โดยตรง แถมเธอยังทำงานที่ธีรธาดากรูปร่างานพอสมควร ถ้ารวมเอาความรู้และประสบการณ์ ก็ถือว่าเธอเป็นคนที่เหมาะสม

“ถ้าเห็นอเห็นแบบนี้ก็น่าจะไม่ขัด ความจริงโพรเจกต์นี้เหนือมีอำนาจตัดสินใจทุกอย่างอยู่แล้ว”

เมื่อยกโพรเจกต์ให้หลานชายดูแล อาชาดาไม่คิดยื่นมือเข้าไปแทรกแซงการบริหารอยู่แล้ว เพราะนอกจากอำนาจการตัดสินใจตอนนี้อยู่ในอนาคตนภัสภรณ์ต้องรับช่วงต่อจากเขาอยู่ดี สู้ให้อีกฝ่ายลองผิดลองถูกด้วยตัวเองไปเลยดีกว่า

แม้ธุรกิจสิ่งทอหรือการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปในประเทศจะขยายตัวขึ้น อาชาดาก็ยังมั่นใจว่าธีรธาดากรูปร่างานอยู่ในอันดับต้นๆ ของวงการ บริษัท

ของเขาตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูปให้แบรนด์ชั้นนำและมีคู่ค้าอยู่ทั่วโลก ก่อตั้งขึ้นโดยสองพี่น้องคือธีระและธาดา รวมระยะเวลาก่อตั้งในปีนี้ก็ครบยี่สิบปีพอดี

ถ้าพูดถึงเรื่องการบริหารงานในองค์กร ตำแหน่ง ‘รองประธาน กรรมการ’ ของนั้สภกรณ์มีอำนาจเต็มเม็ดเต็มหน่วยอยู่แล้ว ธาดาค่อนข้างวางใจให้หลานชายดูแล เพราะใจจริงเขาอยากวางมือจากบริษัทเต็มทีแล้วเหมือนกัน

“แต่อาอยากให้เห็นเนื้อคู่กับตรีภพเขาก่อนนะ อย่าลืมนะว่าตอนนี้วิศรายังดูแลงานในส่วนของฝ่ายผลิตอยู่ ถ้าหนักเกินไปจะไม่เป็นผลดี”

“เรื่องนั้นธาดาไม่ต้องเป็นห่วงครับ ผมคุยเรื่องนี้กับตรีภพแล้ว ถ้าอาตกลงก็ไม่น่าจะติดปัญหาอะไร”

เมื่อได้ยินคำตอบที่ตรงของหลานชาย ธาดาถึงกับมูมปาก กระตุกนิดๆ ชายสูงวัยกว่ากลับมานั่งตัวตรงอีกครั้ง ในขณะที่สายตายังพิจารณาคนตรงหน้าอย่างถี่ถ้วน พอเห็นแล้วก็อดพูดด้วยถ้อยคำที่เล่นที่จริงไม่ได้

“เตรียมการไว้ดีขนาดนี้เสีย”

ฝ่ายคนที่ตอบคำถามอย่างฉับไวคล้ายจะมีเหงื่อซึมบ้างแล้วเหมือนกัน ทว่าเขายังพยายามบั้นหน้า

“ครับ ผมแค่อยากให้ออกมาดีที่สุดในที่สุด”

นั้สภกรณ์คิดว่าตัวเองวางแผนค่อนข้างรัดกุม แน่นอนว่ารวมถึงการพูดคุยกับหัวหน้างานของหญิงสาวคนนั้นด้วย เขาไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องจริงจังกับคำพูดของผู้หญิงคนหนึ่งขนาดนี้ แต่รู้ตัวอีกทีก็จัดเตรียมทุกอย่างไว้เสร็จสรรพ

“อาดีใจนะที่เห็นเห็นจริงจังกับงานขนาดนี้”

นั้สภกรณ์อยากคิดว่าประโยคที่ได้ยินเป็นคำชม แต่คำพูดและรอยยิ้มของท่านกลับทำให้เขากล่าวคำขอบคุณได้ไม่เต็มปากนัก เพราะ

รู้ดีว่าประโยคเมื่อครู่ตีความได้หลายอย่างที่เดียว

17.30 น.

หากถามถึงช่วงเวลาสุดฟินของมนุษย์เงินเดือน ไม่ว่าจะใครก็คงตอบว่าวันเงินเดือนออกกันทั้งนั้น ตัวเลขที่เห็นในบัญชียามเช้าทำให้หัวใจสูบฉีดและกระชุ่มกระชวย มีความสุขแม้จะรู้ว่าตอนเย็นมันจะหายออกจากบัญชีไปเกินครึ่งก็ตาม ถึงอย่างนั้นเหล่ามนุษย์เงินเดือนก็ยังคงคอยวันนี้อย่างใจจดใจจ่อ

‘วิศรา’ เป็นหนึ่งในนั้น หลังเลิกงานวันนี้เธอจัดหนักซื้อของกินมาเต็มคราบ เดินหิ้วถุงพะรุงพะรังมาที่ป้ายรถเมล์ แม้ท้องฟ้าจะครึ้มด้วยเมฆฝนที่เตรียมกระหน่ำลงมาหลังเลิกงาน แต่เธอยังอารมณ์ดีเป็นที่สุด

เนื่องจากป้ายรถเมล์อยู่ไม่ไกลจากบริษัทนัก ทำให้ระหว่างทางล้นพบเจอแต่คนคุ่นหน้าคุ่นตา วิศรายิ้มทักทายพนักงานที่สวมยูนิฟอร์มของธีรธาตากรู๊ป ถือเป็นโอกาสช่วงรอรถเมล์แวะพูดคุยกับทุกคนเพื่ออัปเดตข่าวสาร หรือเสียดายๆ ว่าแอบฟังเหล่าพี่สาวน้องสาวซุบซิบเรื่องเด็ดเรื่องฮอตในบริษัทนั่นเอง

“ฝนจะตกอีกแล้วหรอเนี่ย”

คำตัดพ้อเพราะฟ้าฝนเริ่มตั้งเค้าทำเอาหลายคนอดยิ้มตามไม่ได้ พอได้ยินแบบนี้ต่างคนก็ต่างเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเช่นกัน สิ่งที่ทุกคนเห็นตอนนี้คือความมืดครึ้มที่ปกคลุมกลางสี่รยะ คาดว่าอีกไม่นานฝนคงเทลงมาจริงๆ

“ใจคอมันจะตกแค่ตอนมาทำงานกับตอนเลิกงานจริงๆ ใช่ไหมนะ”

ใครบางคนพูดขึ้นมา วิศราพยักหน้าเห็นด้วยไปหนึ่งครั้ง เธอก็อยากบ่นเรื่องนี้เหมือนกัน แต่ว่าวันนี้เธออารมณ์ดีเพราะเงินเดือนออก

ฝนฟ้าที่เคยทำให้อารมณ์เสียในวันปกติจึงไม่เป็นปัญหา แต่ถ้าเป็นไป
ได้ก็อย่าเพิ่งตกลงมาเลย รอให้เรอกลับถึงบ้านก่อนดีกว่า

หญิงสาวคิดพลางกระชับสายกระเป๋าสะพายให้เข้าที่ ตาคู่สวย
มองดูรถเมล์สายที่ตัวเองรออยู่ รอบข้างของเธอเริ่มมีผู้คนหนาตาขึ้น
เช่นเดียวกับฝนที่เริ่มลงเม็ดปรอยๆ

โชคดีที่เป็นเพียงหยาดน้ำเล็กๆ บางเบาจึงไม่ยังไม่เปียกโชก
ลมที่พัดเข้ามาก็ช่วยให้อายรถเมล์ที่ร้อนระอุในเวลากลางวันกลายเป็น
เย็นสบาย วิศวราส่องดูตัวเลขสีแดงบนรถเมล์ซึ่งเห็นหัวรถอยู่ไกลๆ
น่าเสียดายที่ไม่ใช่สายที่เธอรออยู่

ทว่าหลังกลับมายืนจุดเดิมอีกครั้ง ไหล่ของเธอกลับถูกปลายนิ้ว
ของคนคนหนึ่งสะกิดพร้อมเสียงเรียกสดไธ

“น้องเรน พี่มีอะไรจะเมาท์”

คำว่าเมาท์ที่ลากยาวกว่าปกติทำให้เธอหลุดยิ้ม วิศวราหันมอง
ด้านหลังก็เห็นเป็นพี่สาวออฟฟิศฝ่ายผลิตที่เธอคุ้นหน้าคุ้นตาเป็น
อย่างดี

อย่างที่บอกว่าอายรถเมล์แห่งนี้ยังไม่ไกลจากบริษัท พนักงาน
ธีรธาดากรูปร่างมารวมตัวกันแน่นขนัดทุกวันหลังเลิกงาน บางครั้งเธอ
ยังเคยถามถึงปัญหาในงานแล้วเอาคำแนะนำจากพี่ๆ ไปปรับปรุง
และบ่อยครั้งที่เดียวที่เธอได้ยินข่าวสารล้วงลี้จากวงใน

“เมาท์อะไรคะ ลับหรือเปล่า”

วิศวราอึ้งนิดๆ ตอนพี่สาวออฟฟิศฝ่ายผลิตเปียดกระแฉะ
เข้ามาหลังเธอถามจบ ยิ่งเห็นท่าทางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ของอีกฝ่ายเธอยิ่ง
สนใจใคร่รู้ ผลเธอคิดไปว่าการติดฝนรถเมล์วันนี้ไม่เสียเปล่าแล้วจริงๆ

“ไม่ลับหรือกจะ เรื่องคุณเหนือนะ”

ทว่าชื่อที่ได้ยินกลับทำเธอขมวดคิ้วมากกว่าจะตื่นเต้น นั่นเพราะ
ตลอดหนึ่งเดือนมานี้เธอได้ยินเพื่อนรักอย่าง ‘สาริตา’ กับ ‘นัทธูรา’

พูดกรอกหูถึงความดีงามของเขาแทบทุกวัน

‘นภัสกรณณ์’ หรือ ‘คุณเหนือ’ เป็นชื่อนี้ก็อีกแล้ว

ตั้งแต่รองประธานคนใหม่เข้ามาบริหารงานที่ธีรธาดากรู๊ปเมื่อหนึ่งเดือนก่อน เธอได้ยินชื่อนี้แทบครั้งไม่ถ้วน แน่แน่นอนว่าเสียงส่วนใหญ่ล้วนเป็นไปในทางบวกๆ แล้วก็บวก! แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าที่ทุกคนพูดมาล้วนเป็นความจริง

นภัสกรณณ์หรือคุณเหนือของทุกคนเป็นลูกชายคนเดียวของธีระ อดีตท่านประธานของธีรธาดากรู๊ปที่ตอนนี้วางมือแล้วปล่อยให้้องชายและลูกชายรับช่วงต่อ ตอนนี้งานผู้เป็นน้องชายจึงดำรงตำแหน่งประธานบริษัท ส่วนชายหนุ่มอีกคนเพิ่งจบปริญญาโทใบที่สองจากเมืองนอก และเพิ่งเข้ารับตำแหน่งรองประธานได้หนึ่งเดือน

“เรื่องคุณเหนือเธอคะ”

วิศรากระซิบถามเสียงเบาลงโดยไม่รู้ตัว ศีระชะไม่รักดีก็เอนไปหาพี่สาวเหมือนทรงตัวไม่ได้ แม้ภายนอกเธอจะทำเหมือนไม่อยากรู้ แต่แท้จริงแล้วชื่อนี้มีผลต่อหัวใจเธอนิดหน่อย

ชายหนุ่มที่พนักงานเกินครึ่งแอบให้ฉายาว่าเป็น ‘สวัสดิการของบริษัท’ คนนั้น จะดีจะร้ายไปหน้าหล่อเหลาของเขาก็นับเป็นที่หนึ่งจริงๆ แม้สำหรับเธอจะมองว่ามันเย็นชานิดหน่อยก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังหล่อมากอยู่ดี

“ใช่จ๊ะ คือวันก่อนไอ้ใหม่ พี่ได้ยินคนเมาที่ว่าคุณเขาเข้าไปหาท่านประธานที่ห้องทำงาน แต่ก่อนหน้านั้นไม่รู้ไปได้ยินอะไรมา รู้แค่ว่าหน้าคุณเขาแบบตึงมาก ตึงขนาดพี่ณียังไม่กล้าเข้าหน้าเลย”

พี่ณียี่วาคือ ‘ราณี’ ผู้จัดการโรงงานที่เธอทำงานอยู่ ปกติทั้งสองคนทำงานเข้าหากันมาก ยิ่งเข้ารับตำแหน่งใหม่ๆ คนที่ท่านรองหนุ่มพูดคุยด้วยมากที่สุดก็คือผู้จัดการโรงงานคนนี้ แต่ถ้าถึงขั้นราณีไม่กล้าเข้าหน้า นั่นหมายความว่าเจ้าตัวคงดูออกว่าชายหนุ่มอารมณ์ไม่ดี

จริงๆ

“ขนาดนั้นเลยหรอคะ”

พี่สาวออฟฟิศพยักหน้าอย่างแข็งขัน พลอยให้คนฟังอย่างเธอ
วิเคราะห์สถานการณ์ตามไปด้วย

“แต่ถ้าให้เดานะ เหนว่าน่าจะเป็นเรื่องงานแหละ”

วิศราออกความเห็นอย่างเป็นกลาง เธอไม่เคยคุยกับท่านรอง
เป็นการส่วนตัวจึงไม่รู้ว่าการแสดงออกปกติของเขายู่ระดับไหน และ
ระดับไหนที่เรียกว่าอารมณ์ไม่ดี แต่เท่าที่เคยสังเกตตอนเดินผ่าน ไม่ว่า
ตอนไหนเธอก็รู้สึกว่าเขา ‘อันตราย’ ทั้งนั้น

แม้ความอันตรายที่ว่า จะขัดกับหน้าหล่อๆ ของเขาก็เถอะ

“ก็คงมันแหละจ๊ะ แต่มันแปลกตรงที่พอเดินออกมาจากห้องนะ
หน้าคุณเขานี่โคตรน่าตกใจ”

“ทำไมคะ ตีงกว่าเดิมหรอ”

“เปล่าจ๊ะ คุณเขายิ้ม! ยิ้มแบบพีแคท เลขาฯ หน้าห้องคุณธาดา
แทบลมจับ”

“ต้องเป็นเรื่องดีมากๆ”

วิศราตอบอย่างมั่นใจ แม้จะยังนึกภาพตามไม่ออก แต่เธอก็
คงเป็นภาพที่น่าดูมากที่สุดแล้ว หากตัดเรื่องที่เขาตัวมักทำหน้านิ่งออกไป
ก็ต้องยอมรับว่าท่านรองคนนี้เป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบมากคนหนึ่ง เขา
เป็นชายหนุ่มที่เพียบพร้อมในทุกด้าน ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตาหรือการ
ศึกษา ฐานะทางบ้านยิ่งแล้วใหญ่ เรียกว่าเกิดมาพร้อมบุญเก่าที่สะสม
มาหลายชาติ และแต่มีบุญเหล่านั้นก็ถูกรวมไว้ใช้ชาตินี้โดยเฉพาะเลย
ทีเดียว

“ใช่ไหมล่ะ เรื่องนี้แหละที่คนในกลุ่มกำลังช่วยกันสืบอยู่”

“มีกลุ่มด้วยหรอคะ อันนี้เรื่องจริงหรอ”

เรื่องกลุ่มไลน์แฟนคลับท่านรองเธอเคยได้ยินจากสาริตามาบ้าง

แต่นึกว่าเพื่อนรักอำเล่นซ้ำๆ เสียอีก สรุปว่ามีจริงๆ เหยอเหยีย เหลือจะเชื่อเลย!

“เรื่องจริงจ๊ะ” พี่สาวออฟฟิศจุกปากให้ปิดเสียง แต่มีวากย์มลงมากกระซิบข้างหู “แต่ไม่ใช่กลุ่มใหญ่อะไรหรอก เอาไว้คุยเล่นซ้ำๆ”

วิศราถูกความจริงเปิดโลกจนตาสว่าง ฟังพี่สาวออฟฟิศเมาท์ว่าความจริงเป็นกลุ่มเมาท์มอยทั่วไป เคยเอาไว้คุยปรึกษาเรื่องส่วนตัวบ้างเรื่องงานบ้าง กระทั่งท่านรองคนใหม่เข้ารับตำแหน่งหัวข้อสนทนาจึงเปลี่ยนไป นานๆ เข้าก็กลายเป็นกลุ่มแฟนคลับของเขาโดยปริยาย

การหาข่าววงในดูจริงจังจนเธอพลอยตื่นเต้นไปด้วย นำเสียตายที่ยังไม่ทันคุยรายละเอียดรถเมลล์ที่พี่สาวออฟฟิศต้องขึ้นก็มาถึงป้ายเสียก่อน ทว่าเรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาเท่าไรนัก เพราะเธอมีเพื่อนรักเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเรื่องคนอื่นยื่นหนึ่งอย่างสาริตา และเธอมั่นใจว่าเพื่อนคนนี้จะมีความตอบให้อย่างแน่นอน

“พี่ไปก่อนนะน้องเรน ไว้ได้เรื่องแล้วพี่จะมาอัปเดตให้ฟังอีกทีนะจ๊ะ”

การหาข่าวจากวงในจบลงเพียงเท่านั้น วิศราทำมือเป็นสัญลักษณ์โอเคให้ก่อนจะแยกย้าย โชคดีที่อีกครู่เดียวรถเมลล์สายที่เธอรออยู่ก็มาถึงป้ายพอดี วันอันยาวนานวันนี้ของเธอจึงจบลงอย่างสวยงามเสียเมื่อไรละ!

วิศราคิดว่ามันจะเป็นเช่นนั้นเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน เธอกลับถึงอะพาร์ตเมนต์และเตรียมตัวพักผ่อนอย่างเช่นทุกวัน วางกระเป๋าทำงานพลางทิ้งตัวนอนบนโซฟา หลังจากนั้นก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูโซเชียลมีเดียแก่เบื่อ เฟลิดเฟลินไปกับคลิปตลกๆ ที่ผ่านตา หน้าต่ายบ่นเพราะยิ้มกว้างกับคลิปน้องหมาน้องแมวแสนน่ารัก

ทั้งหมดนี้ควรเป็นชีวิตประจำวันอันปกติสุขของเธอ กระทั่ง

ความบันเทิงทั้งหมดสะดุดลงเพราะแจ้งเตือนข้อความจากแอปพลิเคชัน
สนทนา

หัวใจของวิศราขมวดเล็กน้อย ไม่นานตาคู่สวยก็เบิกกว้างเป็น
ไข่ม้วน เพราะชื่อและข้อความที่เห็นนั้นมาจากคนที่เธอไม่คิดฝันมาก่อน
นั่นเอง!

*Naphatsakorn: ผมมีเรื่องสำคัญอยากคุยกับคุณ 18.30 ออกมา
เจอกันที่ M Restaurant หน่อยสิครับ*

‘Naphatsakorn’ คือชื่อของท่านรองคนใหม่ไม่ผิดแน่! เธอเคยเห็น
ในกลุ่มสนทนาที่มีผู้บริหารระดับสูงรวมอยู่

แล้วทำไมคุณเขาถึงทักเธอมา?

วิศรากระวนกระวายสุดชีวิตเมื่อนึกถึงความจริงข้อนี้ จากที่เคย
เหยียดยาวบนโซฟาก็ตั้งขึ้นมานั่งตัวตรงกะทันหัน จังหวะหัวใจที่เคย
เรียบนิ่งเต้นแรงแทบระเบิด ความตื่นเต้นระคนตกใจทำเธอลนลานกว่า
ปกติหลายเท่าตัว

แน่ละ! เป็นใครก็ซ็อกไม่ต่างจากเธอหรอก นี่มันท่านรองเลย
นะ แถมยังเป็นท่านรองที่มีกลุ่มแฟนคลับเป็นของตัวเองอีกต่างหาก
ผู้ชายที่เธอไม่กล้าแม้แต่จะเดินเฉียดตอนอยู่บริษัทเพิ่งทักมาหาเธอสดๆ
ร้อนๆ แถมยังนัดเจอที่ร้านอาหาร!

“ตายๆ”

วิศราจึงมำคนเดียวรวากับคนเสียสติ สมองคล้ายหยุดประมวล
ผลมาลึกลับแล้ว แต่เมื่อตั้งสติได้และเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนบน
ผนังห้อง ตัวเลขบนหน้าจอก็ทำให้เธอแทบกรี๊ดออกมา

ฉิบหายแล้ว เธอเหลือเวลาไม่ถึงสิบห้านาที!

“หิวขาดแม่เรน”

ถ้าเคยได้ยินคำว่าสติหลุดจนทำอะไรไม่ถูก วิศราคิดว่านั้น
เป็นสิ่งที่เธอเผชิญอยู่ตอนนี้ ยิ่งดีที่บังเอิญหรืออาจเป็นความโชคดี

M Restaurant อยู่ละแวกห้องพักเธอพอดี

วิศราภาวาดทุกอย่างที่คิดว่าจำเป็นใส่กระเป๋าอีกครั้ง ก่อนออกจากห้องยังไม่ลืมแวะส่งกระจกสำรวจความเรียบร้อยของตัวเอง เส้นผมที่หลุดลุ่ยถูกมัดรวบใหม่เพื่อไม่ให้ดูน่าเกลียดนัก ก่อนจะฉีกยิ้มกว้างใส่กระจกเรียกกำลังใจ

เธอไม่รู้ว่าการที่เจ้านายเรียกพบกะทันหันเป็นเรื่องดีหรือเรื่องร้าย แต่กลางสังหรณ์ใจเธอเห็นว่าหน้าหมาทางข้อหลังเสียมากกว่า

18.28 น. M Restaurant

ภาพหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบไม่หลุดรอดสายตาของคนที่กำลังนั่งมองอยู่ ผู้บริหารหนุ่มมกยิ้มน้อยๆ ตอนมองเธอหยุดยืนหน้าร้าน หญิงสาวหอบหายใจแรงอย่างคนเพิ่งออกกำลังกายหนัก ไม่นานเธอก็ปรับลมหายใจให้กลับมาเป็นปกติแล้วเปิดประตูเข้ามา เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

นักสภรณ์ก็มองนาฬิกาข้อมือที่บอกว่าอีกไม่ถึงสองนาทีกี่จะเลยเวลานัด น่าเสียดายที่ไม่กี่วินาทีถัดมาร่างบอบบางก็มาหยุดยืนตรงหน้าเขาพอดี ใบหน้าเกลี้ยงเกลาของเธอมีเม็ดเหงื่อผุดซึมเล็กน้อย แก้มทั้งสองข้างขึ้นสีเกือบแดงก่ำ ซึ่งเขาไม่มั่นใจนักว่าเกิดจากความเหนื่อยหรือความโกรธกันแน่

“นั่งสิครับ” ชายหนุ่มบอก

เขาได้ยินเสียงเอ่ยขอบคุณเบาๆ ก่อนเจ้าตัวจะนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ตลอดเวลานั้นนักสภรณ์ไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงมองสำรวจคนตรงหน้าอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง วิศรายังอยู่ในชุดทำงาน ผมสีน้ำตาลอ่อนของเธอรวบตึงเป็นหางม้า ใบหน้าจิ้มลิ้มยังฉายแววเรียบเฉยดูไม่ตื่นตระหนก แต่หลายครั้งเขายังได้ยินเสียงหอบหายใจเบาๆ เล็ดลอดออกมา

“ขอโทษด้วยที่เรียกออกมากะทันหัน คุณคงตกใจน่าดู”

เจ้านายหนุ่มเอ่ยคำขอโทษออกมา เห็นแบบนี้เขาก็รู้สึกผิดอยู่บ้าง ทว่าความรู้สึกผิดนั้นไม่ได้มากพอให้ล้มเลิกเรื่องที่กำลังจะทำ

“ตกใจนิดหน่อยค่ะ ไม่คิดว่าคุณเหนือจะเรียกออกมากะทันหันแบบนี้”

นักสภกรณียัมเมื่อได้ยินคำตอบตรงไปตรงมา ตอนแรกเขานึกว่าเธอจะปฏิเสธอย่างนุ่มนวลเสียอีก แต่แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ค่อยสมกับที่เขาลงทุนจัดการอะไรไปตั้งมากมายหน่อย

ท่านรองหนุ่มคิดอย่างนึกสนุก มุมปากหยักยกขึ้นอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้เป็นรอยยิ้มที่เกิดขึ้นและจบลงในเสี้ยววินาที รวดเร็วจนคนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามไม่ทันสังเกต

“แล้วตอนนี้ล่ะ ยังตกใจอยู่ไหม”

“ตอนนี้...เอ่อ ไม่เป็นไรแล้วค่ะ”

วิศรายอมรับตามตรงว่าตกใจ แต่ไม่ได้บอกออกไปว่าเข้าขั้นสติแตก หลังสติกลับเข้าร่องเขารอเธอถึงนึกได้ว่าเรื่องสำคัญของเจ้านายคงหนีไม่พ้นเรื่องงาน รองประธานอย่างเขาจะมีเรื่องส่วนตัวคุยกับเธอได้อย่างไร

วิศราเกือบหลุดคำเพราะนึกถึงเรื่องเพ้อเจ้อที่คิดเป็นตุเป็นตะ ก่อนความคิดจะถูกดึงกลับเมื่อได้ยินเสียงทุ้มของชายหนุ่มตรงข้าม

“งั้นก็ทานข้าวกันก่อน เสร็จแล้วค่อยคุยกัน”

จบประโยคนั้นเธอคิดว่าตัวเองเปลอชมวดคิ้วไปแล้วเรียบร้อยกำลังจะอ้าปากค้าน แต่เขากลับไม่เปิดโอกาสให้ได้แย้งใดๆ เมื่อพูดจบเจ้านายหนุ่มก็เรียกพนักงานมารับรายการอาหารทันที

“ความจริงคุณเหนือพูดเรื่องงานมาเลยก็ได้นะคะ คุณเสร็จฉันจะได้กลับเลย ไม่รบกวนเวลาทานข้าวของคุณด้วย”

วิศราบอกเสียงเบา เหงื่อเม็ดเล็กๆ เริ่มซึมบริเวณขมับของเธอ

อีกแล้ว เธอคิดว่าความร่วมมือกับเจ้านายไม่ใช่ทางเลือกที่ดีนัก จึงพยายามบอกเหตุผลพร้อมทั้งบังคับไม่ให้ตัวเองแสดงท่าทางตื่นตระหนก

“ไม่เป็นไร ผมไม่รีบ”

“แต่...”

“ผมสั่งอาหารเผื่อคุณไปแล้ว อยู่ทานด้วยกันเถอะ”

จบเห่แล้ว

วิศราร้องครวญทั้งน้ำตาในใจ แน่หนอนว่าคนตัวสูงไม่มีทางได้ยินความคิดนั้น เพราะที่เธอทำได้ตอนนี้คือการยิ้มรับอย่างเต็มใจ แม้จะอกสั่นขวัญแขวนไปแล้วก็ตาม

“คุณอยากทานอะไรเป็นพิเศษไหม สั่งเพิ่มได้นะ”

เสียงของเจ้านายหนุ่มดังทำลายความเสียบ ไม่ว่าจะเปล่า ดวงตาคมดูของเขายังจ้องมาที่เธอโดยตรงอีกต่างหาก ดุชนิดที่เธอแทบไม่กล้าปรึกษา ต่อให้เธอยากบอกว่าอยากกลับบ้านแค่ไหนก็ต้องกินคำพูดนั้นลงคอ

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่นี้ก็พอแล้ว”

เมื่อปฏิเสธไม่ได้ก็ต้องยอมรับชะตากรรม นาที่นี้วิศราก็ถึงเพื่อนสนิทและอยากระบายให้เพื่อนฟังจะแะ ความอึดอั้นของเธอพุ่งขึ้นมาอยู่ในจุดสูงสุด แต่ที่เธอทำได้คือการนั่งมองมือตัวเองที่ประสานบนตักอย่างเรียบร้อยเท่านั้น

ความเสียบเข้าปกคลุมเมื่อต่างฝ่ายต่างเข้าสู่โลกของตัวเอง เจ้านายไม่พูด ลูกน้องอย่างเธอยิ่งแล้วใหญ่ บรรยากาศรอบข้างจึงเต็มไปด้วยความอึดอัดและกดดัน วิศราเพิ่งเคยเจอสถานการณ์แบบนี้เป็นครั้งแรก เธอยอมรับว่าทำตัวไม่ถูกเอาเสียเลย ส่วนอีกเรื่องที่ทำให้เธอได้แต่นั่งตัวเกร็งคือสายตาทหลายคู่ที่มองมายังโต๊ะเธอเป็นระยะ แม้โต๊ะตัวนี้แทบจะอยู่มุมในสุดของร้านแล้วก็ตาม เธอรู้ว่าต้องมีสิ่งหนึ่งดึงดูดสายตาคนเหล่านั้นอยู่

ใช่...นักศรัทธาตัวเอง

ท่านรองคนนี้ได้โดดเด่นท่ามกลางผู้คนเสมอ

ชายหนุ่มมีใบหน้าหล่อเหลาอย่างคนเอเชีย แต่ร่างกายสูงใหญ่ เกือบ 190 เซนติเมตร บางทีเธอยังคิดนิดๆ ว่าเขาอาจมีเชื้อสายต่างชาติ ผังอเมริกันหรือยุโรป กระนั้นหน้าตากับความสูงของเขาก็ไม่ดูขัดกัน เลยสักนิด สิ่งที่ทำให้เขาโดดเด่นหนีไม่พ้นดวงตาคมดู หนวดเครา บริเวณกรอบหน้ายิ่งเสริมลวดให้ดูเหมือนมาเฟียสายดาร์ก ดูมีเสน่ห์มากขึ้นไปอีก

“หน้าผมมีอะไรติดอยู่หรือเปล่า”

วิศราสะดุ้งโหยงเมื่อถูกทัก คล้ายสติถูกกระชากกลับมาตอน ได้ยินเสียงนั้นๆ นั้น

“ปละ เปล่าค่ะ ไม่มี”

เหมือนโชคชะตายังพอเห็นใจเธออยู่บ้าง ถึงได้ส่งพนักงานเสิร์ฟ มาช่วยชีวิตได้ทันท่วงที อาหารหลายจานถูกนำมาวางเรียงบนโต๊ะ สถานการณ์ที่ตึงเครียดจึงค่อยๆ ผ่อนคลายขึ้น

วิศราพยายามทำตัวเป็นปกติ แต่ยิ่งพยายามเธอยิ่งรู้สึกเหมือน กำลังทำตัวมีพิรุณ รู้เลยว่าท่าทางของตัวเองไม่เป็นธรรมชาติ ไม่รู้ต้อง ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์ไหนบ้างที่ช่วยให้เธอยังไม่ถูกเปิดโปง

“ทานกันเถอะ ผมหิวแล้ว”

“ค่ะ”

คนถูกออกคำสั่งรับคำสั่งนั้นๆ ถ้ากลับถึงห้องเธอก็คิดว่าตัวเองคง ต้องคุยกับเพื่อนลากยาวแน่นอน แค่เห็นท่านรองจากระยะไกลเธอก็จะเป็นลมแล้ว คิดดูว่าการต้องเผชิญหน้ากับเขาเพียงลำพังจะทำให้ความ รู้สึกเธอรุนแรงแค่ไหน

แทบไม่อยากจะเชื่อว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นในชีวิตจริง เธอกำลัง นั่งกินข้าวกับชายหนุ่มที่มีฉายาว่าสวัสดิการของบริษัท!

“อาหารถูกปากไหม”

“คะ อร่อยมาก”

พออาหารเข้าปากก็คล้ายความกล้าจะเพิ่มขึ้น วิศรารู้สึกเหมือนถูกฉีดยาบำรุงกำลังใจ จากเริ่มกล้าเงยหน้าสบตาเขาก็กลายเป็นได้ตอบยาวขึ้น ตอนนี้อใจกล้าถึงขั้นเริ่มถามเขาก่อนแล้ว

“คุณเห็นอมาทานข้าวร้านนี้บ่อยหรือคะ”

“ครับ เมื่อก่อนคุณพอชอบพามา มันใกล้บริษัท แล้วอาหารก็อร่อย”

วิศราับฟังและคิดตามเสียบๆ เมื่อก่อนที่ว่าน่าจะเป็นช่วงที่ชายหนุ่มฝึกงานที่บริษัท ตอนนั้นเธอยังไม่เข้าทำงานที่นี้ด้วยซ้ำ แนนอนว่าชาวทั้งหมดล้วนได้มาจากวงในป้ายรถเมล์ นักสกรณเคยมาเรียนรู้งานช่วงเป็นนักศึกษา ก่อนจะไปเรียนต่อต่างประเทศ แม้เธอจะนึกภาพเขาตอนใส่ชุดนักศึกษาไม่ออก แต่คิดว่าคงไม่ต่างจากตอนนี้เท่าไรนัก

หมายถึงดูดีอย่างไรก็ดีดูอยู่อย่างนั้น

“ลองทานนี้ดูสิ เมนูนี้อร่อย แต่คนไม่ค่อยรู้จัก”

ชายหนุ่มเลื่อนจานมะระผัดไข่ขึ้นกึ่งหน้าตาน่ารับประทานมาให้เมื่อได้ลองชิมเธอก็รู้ทันทีว่าเขาไม่ได้พูดเกินจริง

“เป็นไงบ้าง”

“อร่อยมากค่ะ ฉันเพิ่งเคยทานมะระผัดไข่รสชาติแบบนี้เป็นครั้งแรก”

เธอชอบมะระผัดไข่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอได้รับประทานสูตรพิเศษที่มีเนื้อสัมผัสเนียนนุ่มแทบละลายในปากก็ถึงกับยิ้มกว้างอย่างลืมตัว

“อร่อยก็ทานเยอะๆ”

“คะ? เอ่อ ค่ะ”

ชั่วขณะหนึ่งหัวใจเธอเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง ทว่าไม่นานมันก็สงบ

ลงเพราะนี่ถึงความเป็นจริง ท่านรองแค่พูดตามมารยาท มองจากมุมไหนเธอกับเขาก็ไม่อยู่ในจุดที่สามารถคุยเชิงขู่สาวได้ ต่อให้เขาไม่เคยถือยศถือศักดิ์กับพนักงาน เธอก็รู้ว่าตัวเองควรยืนอยู่จุดไหน

วิศราดึงตัวเองกลับสู่โลกความจริงอีกครั้ง ความกล้าจากการถูกขัดขืนด้วยของอร่อยก่อนหน้าเหี่ยวแพบดังเดิม เธอตั้งหน้าตั้งตารับประทานอาหารโดยไม่ปริปากอีก กระทั่งแล้วเสร็จจึงได้ถูกขู่เรื่องงานกันเป็นครั้งแรก

“ผมไม่แน่ใจว่าตรีภพคุยเรื่องบีเอ็มเอ็มโพเจกต์กับคุณหรือยัง”

เมื่อได้ยินคำถามวิศราก็เบาใจขึ้นราวกับยกภูเขาออกจากอก ถ้าเป็นเรื่องนี้เธอก็ไม่ห่วงอะไรนัก ที่แรกตอนเจ้านายบอกว่ามีเรื่องสำคัญจะคุยด้วยเธอกังวลแทบตาย ที่แท้ไม่ใช่เรื่องน่ากลัวอย่างที่คิดเลยสักนิด

“มีคุยบ้างค่ะ พี่ภพให้ฉันจัดการเรื่องเอกสารบางส่วนที่ต้องซัพพอร์ตให้บีเอ็มเอ็ม อาจจะแบ่งเวลาไปบ้างในสัปดาห์ที่มีผู้รับเหมาเข้ามา แล้วก็ช่วยบันทึกในส่วนของงานที่ต้องอัปเดตเพิ่มเติม”

วิศราอธิบายขั้นตอนและรายละเอียดงานตามที่ได้รับมอบหมาย เธอทำงานด้านความปลอดภัยให้แก่บริษัท โดยมีตรีภพเป็นหัวหน้า แผนกของเธอรับผิดชอบโดยตรงเรื่องโครงสร้างและความปลอดภัยเกี่ยวกับคนและเครื่องจักร รวมถึงเอกสารที่ต้องส่งรายงานตามกฎหมายและข้อกำหนดที่เข้มงวดของลูกค้า

ส่วนตอนนี้มีการเพิ่มงานของบีเอ็มเอ็มโพเจกต์เข้ามาเล็กน้อย เนื่องจากเป็นการร่วมงานครั้งใหญ่กับคู่ค้าคนสำคัญบริษัทจึงใส่ใจเป็นพิเศษ ทุกขั้นตอนยังต้องเก็บเป็นความลับ แม้กระทั่งรูปแบบการก่อสร้างหรือรายการเครื่องจักรนวัตกรรมต่างๆ ยังไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดเผย ชาวที่รั่วไหลหมายถึงการที่ข้อมูลถูกแพร่กระจายให้คู่แข่งรับรู้ ข้อนี้ถือเป็นความผิดขั้นร้ายแรง มากไปกว่านั้นคือเงินทุนทุกอย่างจะ

ถูกระงับ ซึ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นคงประเมินค่าไม่ได้

“ตอนนี้ก็มีเข้าตรวจไซต้งานทุกสัปดาห์ สรุปรายงานความผิดพลาดที่ผู้รับเหมาต้องแก้ไข แล้วก็...”

“เหมือนว่าตริภพยังไม่ได้คุยเรื่องนั้นกับคุณนะ”

“เรื่องนั้น? คุณเหนือหมายถึงเรื่องอะไรหรือคะ”

วิศรายอมรับว่าวงเล็กน้อย ปกติเธอกับตริภพพูดคุยและอัปเดตงานกันตลอด เธอไม่คิดว่าจะมีเรื่องสำคัญมากๆ เรื่องไหนที่เธอยังไม่รู้ นอกเสียจากช่วงสองสามวันมานี้ที่หัวหน้าเธอกำลังตื่นเต้นเพราะเพิ่งรู้ว่าภรรยาสุดที่รักของเขาตั้งครรภ์

หรือว่า... เธอจะพลาดเรื่องสำคัญไปจริงๆ

“เรื่องที่คุณอาจต้องย้ายเข้ามาอยู่ที่ผม”

“ที่มคุณเหนือ? มะ หมายความว่ายังไงคะ”

วิศราช็อกไปแล้ว เสียงจิ้งหรีดและไม้มั่นคง ลึกๆ เธอหวังว่าตัวเองจะหุ่ฟาด แต่ประโยคถัดมาของชายหนุ่มก็ทำให้เธอรู้ชะตากรรมของตัวเอง

“หมายความว่า ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป คุณต้องย้ายมาอยู่ในทีมของผม”

ให้ตายสิ

เหมือนตริภพจะลืมบอกเรื่องสำคัญกับเธอจริงๆ ด้วย!

2

เดาใจไม่ถูก

เขานี้วิเศษารู้สึกห่อเหี่ยวกับการมาทำงานสุด ๆ นั่นเพราะเมื่อคืนเธอได้ฟังคำยืนยันจากปากตริภพแล้วว่า ที่เธอต้องย้ายไปอยู่ ที่ม่านรองเป็นความจริง มีหน้าซำยังเป็นคำสั่งจากเบื้องบนที่ขัดไม่ได้ อีกต่างหาก

แต่แม้จะขัดได้ใครเล่าจะกล้า แน่นอนว่าไม่ใช่เธอแล้วหนึ่ง!

ท่านรองถึงขั้นนัดเธอออกไปคุยส่วนตัว ต่อให้ใจแกร่งแค่ไหนเธอก็ไม่กล้าปริปากหกรอก แถมเมื่อวานเธอยังรับสินบนของเขามาแล้วด้วย เพราะอาหารมือนั้นมือเดียวแท้ ๆ เลย

“เฮ้อ”

สาวร่างบางนวดขมับที่เริ่มปวดตุบๆ มืออีกข้างกดเปิดสวิตซ์จอคอมพิวเตอร์ไปด้วย ต่อให้บ่นกับตัวเองว่าอยากลาออก ไม่อยากมาทำงานเป็นร้อยครั้ง แต่มนุษย์เงินเดือนอย่างเธอก็ยังต้องดิ้นรนต่ออยู่ดี อย่างค้ำกล่าวที่ว่าคนบ่นไม่เคยออก มีแต่คนไม่บ่นเท่านั้นที่เอาจริง

“อะไรเรา ถอนหายใจแต่เข้าเลยเธอ”

คนถอนหายใจยาวพุบหน้าลงกับโต๊ะ ไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่า เป็นเสียงตริภพ เสียงฝีเท้าหนักๆ ของรองเท้าเซฟตี้ดังมาใกล้ พร้อมเสียงอู้อี้ของเธอที่เอ่ยทักเขาเหมือนคนไม่ได้นอนมาสามคืน

“พีภพสวัสดิ์ค่ะ”

วิศราเบี่ยงตัวมาสวัสดิ์หัวหน้า มือเล็กๆ พนมทาบกับโต๊ะทำงาน คล้ายกราบ ส่วนตรีภพพยักหน้ารับไม่ถือสา เพราะท่าทางหมดอาลัย ตายอยากของลูกน้องทำให้เขาหลุดข้าพรีดเลยที่เดียว

“มันขนาดนั้นเลยหรอ”

“ขนาดนั้นสิคะ เรนเครียดจะตายอยู่แล้วเนี่ย”

วิศราเงยหน้าโอดครวญ กับเรื่องนี้การนอนบนไม้สาแก่ใจเธอ ยิ่งนึกภาพตัวเองต้องทำงานกับท่านรอง ความวันเกรงก็พุ่งเข้าใส่จนหนาวยะเยือกไปหมด ต่อให้ได้เห็นหน้าหล่อๆ ของเขาเป็นสวัสดิ์การ ก็เถอะ เธอไม่รู้เลยว่าจะทำให้ได้ดีหรือเปล่า แค่ความกดดันที่ต้องทำงานกับผู้บริหารก็ต่างกันแล้ว

“เอาনা แค่ช่วงโพรเจกต์เอง อีกไม่กี่เดือนก็จบแล้ว”

ได้ยินหัวหน้าปลอบใจมา ความห่อเหี่ยวก็คล้ายถูกเยียวยาเล็กน้อย แต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะอีกหลายเดือนต่อจากนี้เธอยังต้องสู้รบกับเขาต่อ

วิศราถอนใจเสือก ยิ่งนึกถึงท่าทางเจ้านายเมื่อวานยิ่งรู้สึกแปลก เธอพูดกับเพื่อนเสมอว่าท่านรองคนนี้มีรังสีบางอย่างที่ดูอันตราย และเมื่อวานก็พิสูจน์แล้วว่าเธอไม่ได้คิดไปเอง

แม้สายตาและน้ำเสียงของเขาจะสุภาพ แต่พอถูกจ้องนานๆ มือไม้ก็พลันอ่อนแรงไปเองอัตโนมัติ ยิ่งคำพูดยิ่งแล้วใหญ่ มานึกดูแล้วเธอปฏิเสธอะไรเขาไม่ได้เลย แทบจะกลายเป็นหมูในอวยให้เขาเชือดนึ่งๆ

“พีภพไม่คิดว่ามันแปลกๆ เหรอคะ คุณเห็นอึ้งถึงขั้นต้องนัดเรน ออกไปคุยส่วนตัวเลยหรอ”

นี่เป็นอีกเรื่องที่เธอคิดไม่ตก เพราะถ้าพูดกันตามจริง สถานะของเธอกับท่านรองต่างกันลิบลับ เธอเป็นพนักงานระดับล่างคนหนึ่ง

ส่วนเขาเป็นผู้บริหารที่เป็นถึงว่าที่ประธานบริษัท ไม่มีความจำเป็นต้องเสียเวลานัดเธอออกไปเจอนอกเวลางานเลยด้วยซ้ำ แค่ให้หัวหน้างานสั่งเธอก็ไม่กล้าปฏิเสธแล้ว

ไหนจะที่เขาส่งข้อความหาเธอส่วนตัวอีก

“คงเป็นสไตล์การทำงานของเขาจริงๆ” ตรีภพตอบให้ลูกน้องสบายใจ พลางเอากะเป๋ไปเก็บบนโต๊ะทำงานด้านในซึ่งถูกกันด้วยพาร์ทิชัน แล้ววกกลับมาดูใจลูกน้องที่พบบ่นกับโต๊ะทำงานอีกแล้ว

“จิ้นเหรหอะ”

หรือจะเป็นสไตล์การทำงานของเขาจริงๆ วิศราคิดตามคำพูดของหัวหน้า ทว่าอีกใจกลับคัดค้านไม่หยุด เธอไม่เคยเห็นผู้บริหารคนไหนทำแบบนี้มาก่อน แต่นั่นอาจเป็นเพราะเธอเคยทำงานที่นี้ที่เดียวก็เป็นได้

“ช่างแล้วๆ เบนไม่คิดแล้วอะ ยิ่งคิดยิ่งปวดหัว”

ใบหน้าหวานส่ายไปมาเร็วๆ พร้อมคำพูดปลงตกและยอมรับชะตากรรมในที่สุด มาถึงขั้นนี้เธอทำอะไรไม่ได้แล้วนอกเสียจากทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด

“ดีแล้ว ไม่ต้องคิดมากเหรหอก ทำงานให้เต็มที่ก็พอ”

ตรีภพหัวเราะ ยื่นมือมาตบปาลูกน้องปุๆ ให้กำลังใจ แต่แววตากลับปกปิดความกังวลไม่มีผิด แม้ปากจะบอกว่าเป็นสไตล์การทำงานของผู้บริหารคนใหม่ ทว่าความจริงคนที่ทำงานมานานไม่ได้คิดแบบนั้นเลย

สายตามุ่งมั่นตอนชายหนุ่มเรียกเขาไปพบ ไม่ใช่สายตาของคนที่ทำอะไรโดยไม่วางแผน แต่ตรีภพมั่นใจในความสามารถของลูกน้องไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรเขาก็คิดว่าวิศรารับมือไหว

“พี่มั่นใจว่าเราทำได้ คิดซะว่าไปหาประสบการณ์แล้วกัน โอกาสแบบนี้ไม่ได้วิ่งมาหาเราบ่อยๆ เหรหอก อีกร้อยพี่ก็ยังไม่พอหรอก”

เราเหมือนเดิม ไม่มีอะไรต้องกังวล”

อย่างไรก็ตามยังมีเขาที่ท่่านประธานขับพอร์ตอยู่ห่างๆ ตริภพเชื่อว่า ในเรื่องการท่่างานจะไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้น แต่ถ่่าเป็น ‘เรื่องอื่น’ ก็ไม่แน่เหมือนกัน

แน่นอนว่าตริภพเพียงแค่คิดแต่ไม่ได้พูดออกไป

“ขอบคุณนะคะ มีพีภพอยู่เรนก็เบาใจแล้ว”

วริศรายืมรับด้วยควมซาบซึ้งที่อีกฝ่ายทั้งเชื่อมันและสนับสนุน เธอมาตลอด การมีหัวหน้าแบบนี้ทำให้เธอใจขึ้นขึ้นเป็นกอง รู้สึกเหมือน ความฮึกเหิมที่หายไปนานถูกปลุกขึ้นใหม่อีกครั้ง

“ว่าแต่เรนต้องย้ายโต๊ะทำงานหรือเปล่าคะ”

ควมฮึกเหิมสะดุดลงหนึ่งจ้งหวะเมื่อนึกได้ว่าย่่าทีมก็เท่ากับ อาจต้องย้ายโต๊ะทำงาน แต่แค่คิดว่าต้องย้ายไปนั่งทำงานในห้องเดียวกับท่่านรอง ขนแขนก็พากันลุกเกรียวขึ้นมาแล้ว

“พีว่าน่าจะยังไม่ถึงขั้นนั้นนะ แต่ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงเดี๋ยวจงมีคำสั่งลงมา”

หัวหน้าว่าอย่างนั้นเธอก็เบาใจ หลังตั้งสติได้วริศราจึงกลับมาตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ในเมื่อไม่มีคำสั่งก็เท่ากับไม่มีการเปลี่ยนแปลง เธอยังสามารถนั่งล้ลลลในห้องทำงานนี้ได้อยู่

คิดได้ดั่งนั้นก็อารมณ์ดีขึ้นมาเล็กน้อย เธอฮัมเพลงระหว่างรวบรวมเอกสารปรับปรุงพื้นที่ของผู้รับเหมาเพื่อส่งให้ตริภพ ย่งบ่่ายนี้ จะมีผู้รับเหมาอีกกลุ่มเข้ามา เธอยังต้องเร่งมือทำงานให้เสร็จ ถือเป็น การแบ่งเบางานให้หัวหน้าก่อนจะมีคำสั่งใหม่จากท่่านรอง

จะว่าไปแล้วแผนกของเธอตอนนี้เรียกว่าอยู่ในขั้นวิกฤติเลย ที่เดียว พนักงานเพิ่งลาออกพร้อมกันสองคน ทั้งคู่ตัดสินใจกลับไปใช้ชีวิตที่บ้านเกิดในต่างจ้งหวัดด้วยเหตุผลที่ทำให้คนโสดอย่างเธอ ซอกซ้่าระกำใจ นั่นคือลาออกเพื่อไปแต่งงานนั่นเอง แน่นอนว่าพวกเขา

พบกันและปลุกต้นรักกันที่นี่

“ฮือ! ไม่รู้แล้วว!”

สาวโสดที่เงินเดือนหมดตั้งแต่วันที่สองอย่างเธอได้แต่ร้องให้ทิพย์
น้ำตาสั๊กหยดก็ไม่ไหล มีเพียงความซอกซำในหัวใจ พร้อมเงินในใส่ซอง
ที่เพิ่งโอนไปแสดงความยินดีกับทั้งคู่ล่วงหน้า

อย่าให้ถึงที่เธอแต่งบ้ำแล้วกัน!

วิศราคิดอย่างหมามันแล้วก็ต้องหลุดขำคนเดียว เธอสำหน้า
เพราะรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ แค่แฟนสักคนยังไม่มี จะเอาเจ้าบ่าวมาจากไหน
ก่อน

พอคิดเรื่องนี้แล้วก็อารมณ์ดีจนสมองแล่น เมื่อไม่มีเรื่องเครียด
ก็กลับมาทำงานได้เต็มประสิทธิภาพเหมือนเดิม

วิศราจอดจอกับงานจนไม่ได้มองเวลา กระทั่งเห็นแจ้งเดือนจาก
ไลน์ที่ลือกอินไว้ในคอมพิวเตอร์เด็งขึ้นมา เธอถึงเห็นว่าตอนนั้นเกือบ
จะเที่ยงแล้ว เป็นข้อความหาร้านกินข้าวจากกลุ่มเพื่อนสนิทนั่นเอง
กำลังจะเลื่อนเคอร์เซอร์เมาส์ไปคลิกอ่าน แต่เสียงโทรศัพท์ดังโตะของ
หัวหน้าซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังก็ดังขึ้นเสียก่อนจนเธอต้องชะงัก

ความจริงเธอไม่ควรตกใจจนเปลอนิ่งหลังตรงเหน็บเช่นนี้ หาก
หัวหน้าไม่ได้พูดออกมาว่า...

“ครับคุณเหนือ ผมตรีภพครับ”

วิศราแทบจะปล่อยมือจากเมาส์ปลุกหู ทั้งสองข้างเงี่ยฟังเสียง
ด้านหลังโดยอัตโนมัติ แม้จะรู้ว่าฟังไม่เข้าใจก็ตาม แต่ขอแค่นี้ได้ฟังไว้
ก่อน

แล้วกลางสังหรณ์ของเธอก็ร้องเตือนไปล่วงหน้า ยิ่งได้ยินคำพูด
ของหัวหน้าสมองยิ่งปะติดปะต่อเรื่องราวอย่างรวดเร็ว

“ครับ...ใช่ครับ...ตอนบ่ายครับ...เข้าใจแล้วครับคุณเหนือ”

ตรีภพวางสายจากเจ้านาย ก่อนจะหันมายิ้มให้ลูกน้องที่นั่ง

ตัวตรงรออยู่ก่อนแล้ว

“ข่าวดี”

“ไม่นะ”

เพียงได้ยินประโยคแรกวิชาาก็ยกมือปิดหูทันที ใบหน้าหวาน
ส่ายไปมาเหมือนไม่ต้องการรับรู้ แต่ได้ยินเสียงหัวเราะของหัวหน้าเธอ
ก็พอจะรู้ชะตากรรม

“บายนี่คุณเหนือจะเดินไต่ตังงานกับเรา”

สุดท้ายเธอก็หนีความจริงไม่พ้น และได้รับการปลอบใจโดยมือ
ที่ตบปุๆ บนไหล่สองครั้ง ความหมายคือให้เธอทำใจนั่นเอง

“พร้อมใช้ไหม”

“คะ! พร้อมแหละ”

วิชาตอบคำถามหัวหน้า ทำประโยคยังเหมือนไม่เต็มใจนัก
แต่พอถูกทำให้ตกใจหลายครั้งเธอก็รู้สึกเหมือนตัวเองมีภูมิคุ้มกัน

แค่ตรวจไต่ตังงานกับท่านรองมันจะสักเท่าไรกันเชียย!

ทว่าสิ่งที่หญิงสาวไม่รู้ก็คือ ก่อนจะถึงช่วงบ่ายของวันนี้เธอยัง
ต้องรับมือกับท่านรองอีกหลายเรื่องเลยทีเดียว

Nuttha: ไม่เอาตามสั่งได้ปะ กินมาสามวันแล้ว

Sasa: จุ้นส้มตำไหม

Nuttha: เอา

Sasa: ยายเรนไปไหน

Nuttha: เรน!

Sasa: วิชาตามมาตอบด่วน!

วิชาถูกดึงสติเพราะข้อความที่แจ้งรัวๆ ช่างจอคอมพิวเตอร์
เธอรีบกวาดตาอ่านแล้วพิมพ์ตอบว่าโอเคก่อนจะถูกเพื่อนรักขบหัว

Rain: ส้มตำ สั่งเลย เอาเหมือนเดิม

หลังได้รับคำยืนยันจากเธอ สาริตาก็เจียบไป คาดว่าอีกฝ่ายคง

กำลังโทร. สั่งอาหารจากร้านประจำล่วงหน้า ตอนนี้จึงเหลือเพียงนัทธูราที่ยังส่งข้อความมาคุยด้วยอีกสองสามประโยค ส่วนใหญ่เป็นเรื่องบ่นบอหาสาระไม่ได้ตามสไตล์ของพวกเขา

เมื่อถึงเวลาพักเที่ยงรวีศราออกมาเจอเพื่อนหน้าออฟฟิศ

ไม่นานก็เห็นสองสาวเดินกอดคอกันมา ระหว่างทางมีพนักงานที่พักเที่ยงเดินกันขวักไขว่ ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ได้ยินเสียงเจื้อยแจ้วของสาริตา ดังมาก่อนตัว

ออฟฟิศเธอกับสองสาวอยู่คนละฝั่งทางเชื่อมแต่ไม่ไกลกันนัก เป็นเพียงระยะทางสั้นๆ แค่ไม่ถึงสามสิบก้าว บ่อยครั้งที่สาริตามักใช้ทางเชื่อมนี้แวนมาเจอกับเธอในแผนก ไม่ได้เกรงกลัวออฟฟิศผู้บริหารที่อยู่ข้างๆ กันเลย

“ร่มแกอยู่ไหน”

เมื่อมาถึงสาริตาก็ถามด้วยคำถามสุดุดาสสิกของกลุ่ม นั่นเพราะแดดที่แดดจ้าทำให้การเดินทางออกไปกินข้าวหน้าบริษัทในเวลาเที่ยงตรงไม่ใช่เรื่องเล่นๆ

“นี่ไง”

รวีศราตอบพร้อมดึงร่มพับที่หนีบไว้ตรงรักแร้ออกมาอย่างเรีงว่าท่าทางไม่รักษาน้ำตาทำเอานัทธูราอดสายหิวไม่ได้

“แกอย่าทำอะไรที่ขัดกับหน้าสวยๆ ของแกได้ไหมเรน”

นัทธูราบ่นเพื่อนไม่จริงจังนัก เพราะรู้ว่าบ่นไปก็ไม่ประโยชน์ มองจากภายนอก รวีศราสวยเหมือนเจ้าหญิงที่ดูเข้าถึงยาก แต่ใครจะรู้ว่าตัวจริงอีกฝ่ายดิงต๊องสุดๆ

“รีบไปเถอะ เดี่ยวคนเยอะ”

สาริตาเร่งเพื่อนเพราะหิวจนตาลาย อีกสองคนก็พยักหน้าเห็นด้วยเพราะหิวมากไม่แพ้กัน

สามสาวเดินทางพร้อมออกมาหน้าบริษัท ร้านส้มตำที่จะไปอยู่ไกลๆ เนื่องจากเป็นร้านประจำจึงมีบริการโทร. สั่งอาหารและจองโต๊ะล่วงหน้า ถือว่าสะดวกและได้ใจลูกค้าประจำสุดๆ

เมื่อมาถึงร้านทั้งสามคนก็แทบเอาหน้าจ่อพัดลมตั้งพื้นที่วางอยู่ด้านข้าง อากาศวันนี้ร้อนอบอ้าวกว่าปกติจริงๆ โชคดีที่ร้านส้มตำอยู่ห่างจากบริษัทไม่ถึงร้อยเมตร ไม่งั้นพวกเธออาจถูกย่างจนสุกก่อนได้มากินคอกหมูย่างที่สั่งไว้

ระหว่างรออาหารมาเสิร์ฟทุกคนก็หยิบโทรศัพท์มาเล่นเกมฆ่าเวลา ใช้เวลาพักเที่ยงที่มีอยู่น้อยนิดให้คุ้มไม่เสียเปล่า ระหว่างที่วิศวกรกำลังอมยิ้มกับคลิปแพนด้าอ้วนกลมที่ขึ้นพีดีวีวๆ มือที่ถือโทรศัพท์อยู่ก็แทบอ่อนยวบเมื่อมีแจ้งเตือนข้อความหนึ่งดังขึ้นมา

Naphatsakorn: คุณไปทานข้าวกลางวันร้านไหน ผมขอไปด้วยได้ไหม

วิศวกรเกือบทำโทรศัพท์หลุดมือ ต้องรีบใช้อีกมือประคองจับมันไว้ เธอจ้องหน้าจอพลางกะพริบตาถี่ๆ เพราะนึกว่าตัวเองตาฟาด แต่เมื่อได้อ่านชื่อผู้ส่งและเนื้อความสองรอบก็รู้ว่าตาเธอไม่ได้ฟาดแต่อย่างใด

คุณเหนือเหรื่อ นี่เขากำลังเล่นตลกอะไรกับเธอกันแน่เนี่ย

วิศวกรถามตัวเองในใจ เธอไม่อยากเชื่อ่อีกฝ่ายจะส่งข้อความมาหาเธอเรื่องมือเที่ยง เหนือกว่าการถามว่ากินข้าวร้านไหนคือขอตามมาด้วย แน่แน่นอนว่าเธอยกให้เรื่องนี้เป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อสุดๆ ในชีวิตไปแล้ว

Naphatsakorn: คุณแฮร์โด้เกชั่นมาให้ผมหน่อยได้ไหม

รอบแรกว่าอึ้งแล้ว รอบนี้ยิ่งกว่า!

วิศวกรแทบจะยกมือกุมอกที่กำลังสั่นอย่างบ้าคลั่งภายใต้ใบหน้าเรียบเฉยที่เธอพยายามซ่อนจากเพื่อนสนิท ถ้าทั้งสองคนรู้ต้องรีบให้เธอทำตามคำขอของทำนรองแน่นอน เธอมีประสบการณ์จากเมื่อคืนแล้ว

จึงไม่อยากพลาดอีก

เมื่อคืนนี้หลังจากเล่าเรื่องท่านรองนัดออกไปกินข้าวให้เพื่อนฟัง เธอหวังจะได้ฟังความเห็นเชิงคิดวิเคราะห์ว่าเขามีเบื้องลึกเบื้องหลัง หรือเปล่า แต่สิ่งที่เธอได้คือการที่สาริตาโทรศัพท์มากรีดไล่เธออย่าง ตื่นเต้น การคิดวิเคราะห์ก็กลายเป็นการคุยวิดีโอคอลกลุ่มลากยาวไปเกือบ สองชั่วโมง

เนื้อหาสาระไม่ต้องบอกก็คงรู้ว่าเป็นเรื่องอะไร อวยท่านรองไป แก้อิลิปเปอร์เซ็นต์ อีกลิปเปอร์เซ็นต์บอกให้เธอตั้งใจทำงานให้เขาปลื้ม ให้ได้

ให้ตายสิ!

วิศราตัดสินใจจบเรื่องนี้โดยการคว่ำหน้าจอโทรศัพท์ลงกับโต๊ะ ถือคิดว่าไม่เห็นก็แปลว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทว่าท่าทางของเธอคงส่อพิรุณ เกินไป สาริตาที่กดโทรศัพท์ยึกๆ อยู่จึงเงยหน้าขึ้นมามองเธอเหมือน สงสัยบางอย่าง

และท่านรองคนนี้ก็จ้งหวะดีเหลือเกิน

“โทรศัพท์แกสนี่”

วิศราทำหน้าเล็กน้อย มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าคนที่ทำให้โทรศัพท์ เธอสั้นครืดๆ ตอนนี้เป็นเขาแน่ๆ

“ชะ ช่างเถอะ กินข้าวดีกว่า ไม่มีอะไรหรอก”

เธอบอกปิดอย่างใจเย็น กำลังจะดึงโทรศัพท์ที่วางบนโต๊ะเก็บใส่ กระเป๋า แต่น่าเสียดายที่ซึกว่าสาริตาอยู่มาก อีกลฝ่ายยื่นมือมาหยาย โทรศัพท์เธอขึ้นอย่างรวดเร็ว

“คุณเหนือนี้!”

“ฮู”

วิศรารีบส่งสัญญาณให้เพื่อนเงียบ ด้วยความตกใจสาริตาก็ หุบปากจับตามทันที ทว่าดวงตาทั้งสองข้างกลับเปล่งประกายอย่าง

มาก มิน่าซ้ำยังขยับปากแบบไม่มีเสียงเร่งให้เธอรีบรับสายอีกต่างหาก
“ไม่เอา”

วิศราสายหน้าพร้อมขยับปากตอบเสียงเบา ให้ตายอย่างไรเธอก็ไม่รับเด็ดขาด ยิ่งเรื่องที่เขาจะคุยคือตามเธอมากินมื้อเที่ยงที่ร้านส้มตำแบบนี้ ผู้ปล่อยให้สายตัดไปเองดีกว่า

“รับเถอะ เพื่อคุณเขามีเรื่องสำคัญแกจะทำยังไง”

คนมีเหตุมีผลอย่างนี้ทฐาขยับปากพูดบ้าง พอออกจากปากคนคนนี้ก็เหมือนมีบางอย่างให้วิศราต้องหยุดฟัง สารีตาเองก็ได้ที่พยักหน้ารัวๆ เหมือนไก้จิกข่าวสาร สุดท้ายเธอก็ทนคำรบเร้าไม่ไหว แต่แน่นอนว่าไม่คิดจะรับสายเอง

“แกเอาไปคุยเอง บอกว่าฉันไปห้องน้ำหรืออะไรก็ได้”

เธอยื่นโทรศัพท์ให้สาริตา ซึ่งอีกฝ่ายก็รีบคว้าไว้เหมือนกลัวปลายสายจะวางเสียก่อน วิศราสายหน้าให้แกท่าทางทะเล้นของเพื่อน แต่สายตายังไม่ว้ายจับจ้องรอฟังเงิบๆ

“สวัสดิ์คะคุณเหนือ เออพอดียายเรนเข้าห้องน้ำคะ พวกเราอยู่ร้านส้มตำหน้าออฟฟิศคะ จะมาหรรอคะ!...คะๆ คุณเหนือเดินออกมาเลี้ยวขวาตรงทางแยกแล้วเดินตรงมาเรื่อยๆ เลยกะ เตียวให้ยายเรนออกไปยืนรอหน้าร้าน”

เจ้าของช้อตลิ่งตา ไม่ทันจะพูดอะไรสาริตาก็กดวางสายไปแล้ว มิน่าซ้ำยังมีหน้าหันมายิ้มแป้นให้เธออีก มั่นนำจับเขกหน้าผากแรงๆ สักที

“ทำไมต้องให้ฉันไปยืนรอหน้าร้านด้วยอะ”

วิศราถามเสียงขุ่น ตั้งใจโววายเพื่อนเต็มที่ แต่พอเห็นสีหน้ากะลิมกะเหลี่ยของเพื่อนแล้วก็หลุดซ้ำพรีด สาริตามีความสามารถด้านนี้จริงๆ ไม่ว่าเมื่อไรเธอก็ดูอีกฝ่ายไม่ลง

“ก็คุณเขามาหาแก แกก็ต้องออกไปรับสิ มีตรงไหนไม่ถูก เนอะนัท

เนอะ”

“อ้อ”

นัทฐาผู้ทำหน้าที่ใกล้เคียงประจำกลุ่มพยักหน้า เป็นอันว่าวิศรา ถูกสองรุมหนึ่งเลยต้องแพ้ไปตามระเบียบ แต่แพ้ยังไม่พอ นัทฐายังถาม คำถามเสียตรงเป้าอีกต่างหาก

“ว่าแต่แกเถอะ ไม่คิดจะเล่าอะไรหน่อยหรือ ไปทำอีท่าไหนคุณ เขาถึงจะตามมากินข้าวเที่ยงด้วยเนี่ย”

“ใช่ๆ อันนี้สำคัญกว่า มันอะไรยังไง เล่ามาเลย!” สาริตาเอง ก็พลอยคึกไปด้วย

พอถูกรุมอีกครั้งวิศราก็ต้องเปิดปาก ความจริงเธอไม่คิดปิดบัง เพื่อนอยู่แล้ว หรือเรียกง่าย ๆ ว่าถึงปิดก็ปิดไม่มิด

“ฉันก็ไมรู้ ออๆ คุณเขาก็ไลน์มาถามว่ากินข้าวร้านไหน ให้แชร์ โลกชันไปให้หน่อย”

“ฉันว่าคุณเหนื่อนี้ยังไง อยู่นะ”

นัทฐาออกความเห็นบ้าง หลังคิดวิเคราะห์หมาลึกลับพวกเธอรู้สึก ว่าท่านรองคนนั้นแปลก แม้จะยังไม่รู้ว่าแปลกตรงไหนก็ตาม

“นั่นสิ ไหนจะเรื่องที่ทำให้แกย้ายเข้าไปที่มเขา แล้ววันนี้ยังจะตาม มากินข้าวด้วยอีก”

ไม่เพียงแค่นัทฐา สาริตาเองก็กำลังใช้ความคิดเช่นกัน สองสาว ทำหน้าคิดวิเคราะห์หรืออย่างเคร่งเครียดจริงจังจนคนมองอย่างวิศราหลุด ขำ เธออยากถามเพื่อนเหลือเกินว่ากับเรื่องงานจริงจังกันขนาดนี้ใหม่ แต่ยังไม่ทันแซวสองสาวก็พูดประโยคน่าตลกใจออกมาพร้อมกัน

“เขาชอบแกะปะเรน” สาริตา

“เขาจิบแกใหม่” นัทฐา

“บ้าสิ!” วิศราโพล่งออกไปอย่างลึ้มตัว แต่ก็ต้องเบาเสียงลง เมื่อนึกได้ว่าอยู่ในร้านส้มตำที่คนกำลังพลุกพล่าน “คุณเขาจะมาชอบ

ฉันได้ใจ”

แค่คิดเธอก็รู้สึกบาปหนักแล้ว จะกล้าดึงเขาลงมาเชื่อมโยงกับเรื่องรักๆ ใครๆ ได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่เขาจะชอบเธอหรือตามจับ ความเป็นไปได้เท่ากับศูนย์!

เป็นความคิดที่ไม่น่าสนับสนุนเลยจริงๆ!

“นั่นถ้าให้ฉันวิเคราะห์นะ ฉันว่ามีความเป็นไปได้อยู่สองทาง...”

นัทรฐาเว้นวรรคไปอีตื้อใจหนึ่ง ไม่ทันไรก็ได้ยินเสียงแหลมสูงของสาริตาเร่งเร้า

“จะเว้นวรรคเพื่อ!”

นัทรฐาหยุดยั้ง ก่อนจะกระแอมหนึ่งครั้งเพื่อรักษามาตน์กวีวิเคราะห์สาว “ฉันว่านะ ถ้าเขาไม่ตกหลุมรักกายเรณ ก็กำลังเกลียดมันมากๆ อยู่”

นัทรฐาวิเคราะห์ตามสัญชาตญาณอันแรงกล้า แต่คำตอบนั้นชวนให้คนฟังเสียวสันหลังเหลือเกิน

“ข้อหลังแน่นอน” วิศราเลือกคำตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด ความเป็นไปได้มีเพียงข้อเดียวเท่านั้น!

“ก็ไม่แน่นอนะ ฉันว่าคุณเหนือ...”

สาริตาแทรกขึ้นมาบ้าง ทว่ายังไม่ทันสรุปความเห็น เสียงอื้ออึงที่ดังขึ้นในร้านก็ส่งผลให้บทสนทนานั้นถูกปิดตกไป ทั้งสามคนหันไปมองคนมาใหม่ที่เพิ่งเดินเข้าร้านมาหมาดๆ

“ฮือ แก่”

“คุณเหนือ”

“มาได้ไง”

เจ้านายคนใหม่ก้าวเข้ามาในร้านท่ามกลางเสียงซุบซิบและเสียงทักทาย ตลอดทางที่เดินมาชายหนุ่มรีบไหว้พนักงานมาด้วย ถึงไม่มีใครถาม แต่สายตาของทุกคนล้วนเต็มไปด้วยความสงสัย โดยเฉพาะตอนที่เขาหยุดยืนที่โต๊ะของพวกเขาพอดี

“เอ่อ คุณเห็นอ สวัสดิ์ค่ะ”

สาริตาเป็นฝ่ายทักก่อน ถึงในกลุ่มแก๊งเธอจะเป็นตัวตั้งตัวตีขึ้นชมเขาน้ำไหลไฟดับ แต่พอเผชิญหน้าจริงๆ กลับหาเสียงตัวเองแทบไม่เจอ

เข้าใจความรู้สึกตอนเธอนั่งกินข้าวกับเขาหรือยังละ วิตราคะอ้นแคะเพื่อนอย่างสาแก่ใจ

“สวัสดิ์ครับ ผมนั่งตรงนี้ได้ใช่ไหม”

“อ้อ เชิญค่ะ นั่งข้างยายเรนได้เลย”

นัทฐามีสติกว่าหญิงสาวข้างๆ เห็นสาริตาอ้าอึ้งจึงรีบเอ่ยแทนนัทฐกรณียืมให้คนทั้งคู่ก่อนจะนั่งบนเก้าอี้พลาสติกสีน้ำเงินเข้ม ลอบชำเลืองมองหญิงสาวอีกคนพลางยกยิ้มพอใจ

“ไม่เบียดใช่ไหม”

“ค่ะ ไม่เบียดเลยค่ะ”

วิตราตอบอย่างเสียไม่ได้ แม้เธอจะรู้สึกว่าการที่ด้านข้างคับแคบลงไปถนัดตากก็ตาม การมีผู้ชายตัวสูงใหญ่อย่างเขามานั่งข้างๆ แน่นนอนว่านอกจากความเกร็งและตื่นเต้นแล้วจะมีอะไรอีกละ ยิงได้ยินเสียงคนข้างกายหัวเราะเบาๆ เธอยังรู้สึกวาล้าคอของตัวเองเกร็งขึ้น

ต่างจากสองสาวที่อยู่อีกห้องอารมณ์ พวกเธอกำลังชื่นชมเจ้านายในใจเสียบๆ แม้เก้าอี้พลาสติกสีน้ำเงินเข้มจะดูไม่เข้ากับท่านรองสักนิด แต่ต้องยอมรับว่าบรรยากาศร้านสัมผัสเอาเขาไม่ลงจริงๆ

คงมีแคลิฟต์ที่เอาผู้บริหารหนุ่มคนนั้นลงได้ นัทฐาและสาริตาชื่นชมในใจ

บทสนทนาบนโต๊ะเป็นไปอย่างลื่นไหลเพราะสาริตาปรับตัวได้แล้ว พนักงานสายเค็ยแจ้วทำงานอย่างขยันขันแข็ง คอยชวนเจ้านายคุยเพื่อไม่ให้เกิดความกระอักกระอ่วน โชคดีที่ชายหนุ่มไม่ถือตัวสักนิด ยิ้มหัวเราะกับพวกเธอเหมือนรู้จักกันมานาน พลอยให้เธอได้นั่งยึดคอเพราะสายตาของพนักงานโต๊ะอื่นที่มองมาอย่างสนใจใคร่รู้

ระหว่างนั้นอาหารจานสุดท้ายมาวางบนโต๊ะพอดี โชคดีที่สาริตา เป็นสาวโซเซียล ต้องได้ถ่ายรูปปลงอินสตาแกรมสตอรี่ก่อนกิน พวก เธอจึงยังไม่ลงมือจ้วงเข้าปาก ทำให้หน้าตาอาหารยังดูดีร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ขายหน้าคนที่ตามมาสมทบทีหลัง

“คุณเห็นอยากสั่งอะไรเพิ่มไหมคะ พวกเราไม่รู้ว่าคุณเห็นอ จะมา ก็เลย เอ่อ...”

บนโต๊ะมีทั้งส้มตำสีสันจัดจ้าน ลาบหมูกับน้ำตกหมูจานใหญ่ คอหมูย่างมันเยิ้ม และต้มแซ่บอย่างที่ว่าเธอโปรดปราน ซึ่งไม่แน่ใจ ว่าจะถูกปากผู้มาใหม่หรือเปล่า

“ไม่เป็นไร ผมทานได้” นักสภรณ์ยิ้มบอกและสั่งเพิ่มแค่ข้าวสวย จานเดียวเท่านั้น

“คราวหน้าพวกเราจะแนะนำร้านสบายๆ กว่านี้ให้ นะคะ”

ริวิตราบอกด้วยความหวังดี เธอเห็นหน้าผากและขมับเขาขึ้นไป ด้วยเหงื่อ เสื้อเชิ้ตสีขาวที่สวมอยู่ก็เปียกเป็นดวงๆ นั่นเพราะร้านที่พวก เธอนั่งอยู่นี้ไม่มีเครื่องปรับอากาศ

“แล้วร้านนี้ดูไม่สบายตรงไหนครับ”

นักสภรณ์ละสายตาจากจานข้าวก่อนจะเงยขึ้นมาสบตาคน ตัวเล็กที่มองเขาอยู่ ตลอดเวลาเขารับรู้ถึงสายตาเธอที่มองมา เพียงแต่ รอให้เธอเป็นฝ่ายพูดก่อน

“ก็...”

ริวิตราชักทนไม่ไหว เธอรู้สึกไปคนเดียวหรือเปล่านั้นสายตาเขา ดูยียวน กับเพื่อนเธอเขายังพูดด้วยรอยยิ้ม แต่พอหันมาทางเธอก็กลับ เลิกคิ้วถามเหมือนไม่พอใจ

เป็นเธอหรือเปล่าที่ต้องแสดงท่าทางนั้น ในเมื่อเขากำลังรुक้า พื้นที่ส่วนตัวของเธอกับเพื่อนอยู่ แม้เพื่อนรักทั้งสองจะเต็มใจมากก็เถอะ เธออยากบอกเหมือนกันว่าเธอไม่สบายตอนที่เขาก้าวเข้ามาในร้านนั้น

